

A close-up photograph of a woman's face, split vertically by a mirror. The left side shows her real face with dark eyes and dark lipstick. The right side shows her reflection, which has a pale, ghostly appearance. In the background of the reflection, a stone bridge over a river is visible in a dark, wooded setting.

TATIANA
JAGLOVÁ

STRACH
ZO
ZRKADLA

MARENČIN PT

TATIANA JAGLOVÁ

STRACH ZO ZRKADLA

MARENČIN PT

Dielo vzniklo s finančnou
podporou Literárneho fondu

© Tatiana Jaglová, 2016

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2016

Jelenia 6, SK-811 05 Bratislava

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

Jazyková úprava Sylvia Sachs

581. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-776-0 (viaz.)

ISBN 978-80-8114-776-0 (ePub)

ISBN 978-80-8114-776-0 (PDF)

V tichej ulici Starého Mesta lampy márne bojujú s hmlou. Po slizkých múroch steká vlhkosť, leskne sa, smrdí. Prihrbená žena vo vyťahanom kabáte mrzuto pozerá pod nohy, hladina kaluží za necelú hodinu podrástla najmenej o centimeter. V topánke s vyšúchanou podošvou má už bazén. Studený ju, no vlečie sa statočne ďalej. Vlhký vietor ju pod kabátom obchytkáva studenými prstami. Zišli by sa rukavice, no ona ich nenesí. Skrehnutou rukou neohrabane zotrie slzy. Oči má na chlad citlivé, alergické, vo vetre slzia. Slzy jej stekajú po lícach, no už ich necíti. Zvykla si. Mokrú topánka, mokrú tvár, vlhký kabát. Dáždnik zas niekde zabudla. Rukavice už nekupuje – jedna cesta mestom, jedny stratené rukavice. Nevie, kde ich necháva. V obchode? A či jej vypadnú, keď vyťahuje vreckovku?

Zápach plesne sa jej lepí na nosnú sliznicu. „Fuj,“ zamrmle. Vstup do starožitného, kedysi honosného domu stráži masívna drevená brána. Žena vie, že protestne zavízza, akoby ju vyrušila zo sladkého spánku. Dom je jednoposchodový. Dolu býva ona v štvorizbovom byte a horný, s rovnakou rozlohou, by rada prenajala, no príjemného podnájomníka nájsť nevie.

Zasunie do zámku vykladaného bronzom dlhý kľúč, vyleštený časťtým používaním, a druhou rukou sa zaprie do dreva. Pritlačí. Brána zvrieskne. Nevyľaká sa, pozná jej maniere. Odchýli pravé krídlo brány iba natoľko, aby sa prešmykla. Chodba smrdí, akoby ju natreli plesnivou paštétou. Nie paštétou, pomyslí si žena, páchne ako hлива ustricová. Možno by hubu mohla pestovať v pivnici... Ktovie, čo na to treba... Dnes sa dobre predáva, vraj pôsobí proti rakovine.

Prehodí igelitovú tašku s nákupom z pravej ruky do ľavej a zaprie

sa. Dvere na byte nevrzgajú O tie sa postarala moderným sprejom. Spokojne vníma ich tiché zašepkanie, ktovie, možno ju vítajú... ššš-šš... Kým zavrie, obzrie sa po vlhkej chodbe. Omietka na strope hrozí pádom. Steny vyzdobila vlhkosť hnedými fľakmi. Kamennú podlahu dávno neumyla. Možno na jar... Radšej odvráti oči. Všetko si pýta opravu, no ona nemá sil ani peňazí. Zastane v chladnej predsieni a vzdychne. Hoci je hnilý, je to jej dom, patril jej rodičom a predtým ich rodičom. Čo na tom, že takýto úbohý čupí medzi dvomi ďalšími, gýčovo zrekonštruovanými? Je taký, aký je. Ulica je v strede mesta, dom má dobrú adresu, no jej dávajú najavo, že stará barabizňa ulicu špatí. Keby prenajala horný byt, mohla by dom vynoviť, no... nezmizli by potom spomienky? Večer čo večer jej bežia pred očami ako obľúbený čiernobiely film. Bol by to aj potom, cudzo vynovený, jej milovaný dom, kde vyrástla? Odkiaľ skákala z okien? Kde na široké schody položili s Gizkou hrubú deku a celé hodiny sa hrali s bábikami? Nik ich neodhŕňal ako tam, kde mali domovníka. Keď rodičia neboli doma, celý patril jej, Magdaléne.

V kuchyni cítiť kávu, hoci ju varila pred hodinou. Vo veľkej oranžovej šálke trochu zostalo. Zagáni na ňu, privonia, chvíľu váha, no napokon ju vloží do umývadla. Ani vodu nepustí, odtiahne sa. Bezvládne klesne na stoličku. Urobí to zajtra. Zajtra. Tak veru, nespomína si, kedy niečo urobila hneď, všetko odkladá na zajtra, či riad z obeda, či šálku od raňajok. Vždy je o deň pozadu.

Opre sa, vzdychne, cíp deky si prehodí cez plece. Zas ju bolí. Širokú starožitnú stoličku vystlala hrubou dekou, aby nestudenila. V zime drevo nepríjemne chladí. Uvažuje, či by sa troška kávy na dne šálky, čo čaká v dreze na umytie, dala vypiť. Natiahne ruku a vyberie ju. Nevoňa, ani nesmrdí. Magdaléna to predsa len skúsi. Naberie čiernu tekutinu jazykom a prejde ním po perách. Je taká, aká má byť, len studená. Magdaléna zakloní hlavu a zvyšok vysrka. Oknom zalomcuje vietor. Nieкого treba zavolať, aby ho opravil. No tuší, že nezavolá nikoho. Nikoho, kto by jej niečo opravil, nepozná. Vie, že existujú oficiálne zoznamy remeselníkov, lenže ona si do domu cudzieho človeka neza-

volá. Posilnená zvyškom kávy vstane a pevne zatiahne hrubé, miestami zoderaté závesy. Hneď je v kuchyni príjemnejšie, akosi bezpečnejšie. Teraz vonku nikto ani netuší, že je tu, za slepými oknami.

Tma – tú ma rada. Alebo radšej prítmie? Zapne lampu, brokátové tienidlo prepúšťa žltkasto-ružové svetlo. Ako v ríši snov. Či v ríši spomienok...? Chvíľu nasilu dýcha a počúva, ako jej chrčí v hrudi. To prejde, ak... Vstane, vytiahne z chladničky, celkom novej, fľašu šampanského. Ostala v nej polovica, na hrdlo nasadila plastový pohárik, v akom predávajú pol deci rumu, aby bublinky neunikali. Otočí plece, zašmátra za chrbtom po stole a neomylné nahmatá krištáľový pohár. Naleje ho doplna. Šampanské! Vo svetle ružovo-žltého tienidla obdivuje neodolateľnú farbu nápoja. Privonia. „Áaach,“ sykne. Vypije do dna a naleje si znovu. Každý večer dva poháre. Hladná nie je. Ráno jej stačí káva z veľkej šálky, v ktorej by mohla podávať polievku. O hodinu zje pomaranč. Na obed si zohreje polievku s kusom mäsa, čo večer doniesla z neďalekej reštaurácie. A na večeru? Šálka voňavého lipového čaju, oberá ho v júni z lipy v petržalskom parku, tajne skoro ráno, aby ju nevideli, lebo lipa je chránená. A šiška z tej istej reštaurácie. Jeden večer šiška, druhý šamrola. Jej nákupy už poznajú, keby náhodou obľúbené maškrtky dochádzali, schovávajú jej. Pred spaním je čas na ružovo-žlté svetlo a šampanské v krištáľovom pohári.

V kúpeľni zhodí šaty, starostlivo ich zavesí na masívne porcelánové háky priskrutkované na vykachličkovanú stenu a pustí vodu do vane. Kohútiky nevrlo chrapčia, z času na čas vyplávajú súvislý prúd vody. Keď sa okúpe a zabalí do fialového froté županu, ústa jej vykriví niečo ako úsmev. Teplá voda ju prebudila k životu, zohriala. Pridlho sa túlala mestom, nakupovala, hoci doniesla málo, nuž čo, keď niet peňazí... Zhodí župan, navlečie si bavlnené tričko, hrubý pulóver a džínsy, dolu zablatené a rozstrapkané. Ešte večer nekončí, hoci by najradšej vliezla do postele a natiahla paplón až na hlavu. Na nič nemyslieť, zapčať. Našťastie v kuchyni ju čaká nedopitý pohár. Dúfa, že v ňom nejaké bublinky zostali. Sadne si na stoličku obalenú dekou, ovoniava šampanské a privrie oči. Zopár bubliniek hľadá cestu na hladinu, no

nedorazia, stratili iskru. „Ako ja,“ prihovori sa im. „Rozumieš? Spomínaj, bublinka, ako si sa cítila, keď som otvorila fľašu. Chcela si sa podobat' na hviezdy?“ Nazrie do pohára, kde už bubliniek niet. Vyšumeli. „Pochopila si? Tak skončí každá – ikra či hviezda. Jednoducho... vyšumí...“

Zatočí pohárom a nakrivo sa usmeje. „To máš tak, život to s obľubou robí...“ Utrie si zosúšené pery. Krúti pohárom a chvíľu uvažuje. „Otvoríš fľašu, vytryskne ohňostroj iskier, letia, letia dohora, hľadajú... ktovie, čo hľadajú. Cestou stratia energiu a napokon už nevedia, čo chceli...“ Nakukne do pohára, rada by sa s bublinkami ďalej rozprávala, no tie sú dávno preč. Lepšie bude dopiť, hoci aj pokojnú tekutinu, poslať ju do žalúdka, kde ju naposledy poštekli. Maškrtne si oblizne pery. Uškrnie sa. V rohu kuchyne v pelechu zo skrčenej deky, celý do nej zahrabaný, pochrapkáva pes. Podíde k nemu, pes zavrčí. Vie, čo ho čaká a nechce sa mu, tu v pelechu má pohodlie, zmotal si deku do hrče, na ktorej leží a aj ho zároveň prikrýva. Prečo by mal vyliezať, dobre vie, že v noci je vonku zima, cikať mu práve netreba a dnes si ušúľal naozaj príjemné ležovisko. Zavrčí. Zívne. Skusmo vystrie labu. Magdaléna stojí nad ním, nevraví nič, zlomyseľne čaká. Weimarský stavač si napokon neochotne pretiahne elegantný chrbát, vystrie dopredu dlhé laby, zdvihne uši. Ešte nevstal, čaká, či sa predsa len nezmení plán. Keby áno, v mihu by si lahol na teplú deku. Hodí pohľad na svoju paniu a napokon lenivo vstane. Ved' áno, má ju rád, no tie jej nálady! Už vie, že nočná prechádzka ho neminie. Večer šla von, no nevzala ho. Doniesla igelitku, bola na nákupoch, no prečo chodí aj v noci? Ved' počul, že sa kúpala... Prečo nezalezie do pelechu? Čo jej to zas napadlo? Bude sa pomaly zakrádať popri múre, aby na mačacích hlavách uličky nestratila rovnováhu, bude čosi mrmlať a on si zatiaľ prečíta chemické esemesky, jediné plus prechádzky vo vlhkej studenej noci.

Vonku sa strasie, no nie od zimy, ale preto, aby nadobudol hrdý postoj weimarského stavača, šľachtica medzi psami. Kráča popri svojej paničke, lebo tak sa patrí, a vie, že jeho krok je mimoriadne elegantný, nijaký zo psov tejto štvrti sa mu nevyrovná. Odrazu mu jej príde

ľúto. Nastal čas, keď sa musí starať o ňu on, deväťročný Princ, ako ho nazvala. Zdvihne hlavu, zavetrí, elegantne, ako na módnom móle, kladie jednu štíhlu labu pred druhú. Napokon pozrie kútikom oka na starú ženu, patria k sebe, teraz už nie je jeho veliteľka, iba člen domova, v ktorom čoraz viac získava moc Princ. Žena zastane, aby si vytiahla zips na čižme, Princ neodhadne, čo chce, rýchlo jej oblizne tvár. Žena sa strasie. Napochytre pohladká sivohnedý chrbát. Stratí rovnováhu a nebyť psa, spadla by. No jeho chrbát je tu, chráni ju. Kým sa zdvihne, hľadí na vlhkú kamennú dlaždicu. Zmätene si pretrie oči. Kde je? V Miláne? Nie, nie v Miláne, v Benátkach, na Námestí svätého Marka. Na dlaždice jej čosi spadlo, zlatá náušnica? A či prsteň? No vtedy... nebola Magdalénou. Bola... Mávne rukou.

Mesiac osvetľuje úzke drevené premostenie ponad kľukatý, leda bolo vykopaný kanál, plný dažďovej vody, kadiaľ sa chystajú prejsť. Kladú tu potrubia, no trvá to akosi pridlho. Koľko? Mávne rukou, dlho – ako všetky opravy v tomto meste. Mostík má aj nízke zábradlie a zopár opilcov už cezeň prepadlo, raz aj oni jedného videli, Princ sa zakaždým pozrel na svoju paničku, no ona pokrútila hlavou. „Nech sa namočia, aspoň sa preberú!“ Magdaléna mykne plecom. Aká veselá spomienka! Ktovie, či si to aj Princ pamätá... Obvykle obaja myslia na to isté. Úsmev jej vystačí ďalších pár metrov. Princ už zas dôkladne číta pachové správy.

Odrazu obaja prekvapene zastanú. Princ natiahne krk, vetrí, výhrazne zavrčí. Graciózne a pomaly otočí hlavu, aby videl do tváre svojej panej. Tá má v očiach záujem, aký už dávno nevidel. Princ sa dôkladne venuje objektu pred sebou. Dobré vie, o čo ide, hoci pani zatiaľ nie. Mladá žena v čiernych pančucháčoch, čipkových nohavičkách a košieľke rovnakej farby.

„Asi ju vyhodili z postele,“ zachichoce sa stará žena a pritiahne si priveľký kabát. Cíti zadostučinenie, že tu, na provizórnom premostení kalného kanála stretla ešte niekoho, kto chvíľu nemá domov. Ona, Magdaléna, domov má, hoci je to len slovo, ktoré nenapĺňa pravý výraz. Má sa kde skrýť pre dažďom, snehom, slnečnou pálavou. Má

postel', kam klesne, ak je unavená. A význam slova domov? Vlastne ju už nezaujima. Kedysi ho budovala – a s akým nadšením! A s akým úspechom! Bol ako z luxusného časopisu o bývaní. Pravdaže, nie tu... nie tu v tej úzkej uličke, v meste, ktoré nenazýva inak, iba Mestom. Kde to všetko je? Kde to nechala? Tie krásne veci, starožitný nábytok, meissenský porcelán, turecké koberce... Mávne rukou, otočí zrak ku skrútenej kôpke na doskách mostíka. Čo na tom záleží? Vzal to čert, tak ako o chvíľu vezme ju.

Pozrie na Princa. Modro-béžová srst' sa v svetle mesiaca mastne zaleskne. Keď ona zomrie, on zostane sám. Škoda, že ju nevie pochovať. Hoci... možno by zvládol aspoň vyhrabať jamu... Natiahne k nemu ruku, Princ ťahá vôdzku, chrbát sa mu nedočkavo trasie, no zastane. Všimne si aj najjemnejšie gesto, je predsa šľachtic.

Mladá žena v čiernej bielizni bielymi rukami zvierá popraskané drevo mostíka, hlavou sa dotýka stĺpika, akoby skúmala kanál. Čierna hladina maskuje hĺbku. Stará žena vie, že ak sú dažde, vtedy má hĺbku asi meter. Teraz sú dažde, hladina je vo výške možno aj sedemdesiat centimetrov. Pobaveno pozoruje mladú. Bude ju Princ ťahať z kanála, keď doň spadne? Nič sa jej totiž nestane, blato je mäkké, hlboké. Princ opatrne pristúpi k polonahej dievčine a štuchne ju ňucháčom. Preľaknuto sa vymršτί, zachrčí, prehne ponad provizórne zábradlie. Magdaléna uvažuje, či zavolať políciu, alebo ponúknuť mladej pohostinnosť vo svojom byte. V byte, či skôr v brlohu? Má si však mladá z čoho vyberať? Princ ju potiahne za čipkované nohavičky. Dievčina vykrične, z tupého pohľadu nie je jasné, či niečo pochopila. Magdaléna však áno. Žena napoly visí ponad dosky, prsty, biele ako z iného sveta, sa jej šmýkajú po mokrom dreve, ramená má od zimy modrasté. Magdaléna zakašle. Mladá k nej otočí hlavu, v očiach sa jej mihne volanie o pomoc, no otvorené ústa nevydajú zvuk. Magdaléna otrávene pokrčí plecami. Ty nadrogovaná chudera, len si spadla, alebo si myslíš, že je to riečka a ty sa utopíš? Hľadá na ňu, ako vyčerpane klesla na dosky, a utrúsi: „Myslíš, že ostatní dennodenne nestoja nad nejakým zábradlím? Múdrejší, pravdaže, na vysokom moste a nad hlbokou vo-

du. A mnohí aj v mäkkej posteli uvažujú, ako najjednoduchšie odísť z tohto sveta. Aby to nebolelo a stopercentne vyšlo.“

Magdaléna sa poobzerá, ulica je prázdna, blíži sa polnoc, pred chvíľou vežové hodiny odbili trikrát – trištvrte na dvanásť. Už zasa prší. Svet na chvíľu znehybnel, nepočuť ani Princov dych. Magdaléna zdráhavo natiahne ruku. Mladá žena ju ochotne chmatne. Prsty má studené, lepkavé. Magdaléna sa strasie hnusom. Bohvie, z akej posteľe vyliezla, a teraz si ju privedie domov? Domov? Mala by sa pred mladou za svoj brloh hanbiť? Mykne plecami, odvráti hlavu, akoby ju dievčina prestala zaujímať. Princ váha, striedavo pozrie na paničku, potom na mladú a napokon jej zmätene oňuchá nohy.

Magdaléna sa vráti k svojmu domu, vystúpi po troch schodoch k bráne, v skle špinavého okna na prízemí zazrie odraz svojho oka. Stúli pleciami, ruky skrúti na prsiach, oči uprie na kostnaté prsty. Nie, to nemôže byť ona. Pozrie do okna, studenou rukou zovrie rám. Zvláštne – sklo sa jej dychom nezahmlilo, hoci je studené, mrazivé. Aha! Je to dôkaz, že už nežije, toto sú nejaké posmrtné kroky, možno už v paralelnom vesmíre, lebo oná verí, že existuje. Paralelný vesmír – koľko o ňom narozprával jej dobrý parížsky priateľ Yves... blázon. Už je tam, už vie... A onedlho, ako dúfa, bude tam aj ona. Často sa jej sníva o veľkej ťažkej drevenej bráne, podobnej, akú má tento dom. Na prvý pohľad sa zdá byť neotvoriteľná, no jej sa to zakaždým ľahko podarilo. A za bránou nebolo nič, ak hmlu označí ako nič. Ale paralelné vesmíry – podľa kvantovej fyziky – nie sú totožné, sú zakaždým trochu posunuté, do budúcnosti či minulosti. Napísal to akýsi profesor, noviny číta, hoci len raz za týždeň víkendové vydanie. Fyzika ju bavila vždy, aj Yvesa, keby tak vedel, že dnes už aj vedci pripúšťajú jeho sny o paralelných vesmíroch! No on to už vie. Už je tam. Minulosť, tá by sa jej páčila. A budúcnosť? Tú nemá a ani do nej nechce nazrieť. No ak by sa tam predsa len ocitla, už neurobí tú istú chybu, nepohne sa od Artura, hoci... v Portugalsku bolo krásne, no nemala stretnúť Zoriona. Toho nie. Prechádza prstami po chrbte druhej ruky a dúfa, že to už nie je jej ruka, nie z tohto vesmíru. Možno sa jej telo do toho paralelného

presúva postupne. Lenže... ako môže vedieť, či sa telo pod šatami mení, mladne? Pravdaže, mladne, lebo jej vysnený paralelný vesmír je za tým, v ktorom žije, pozadu. Fyzika, zamrmle, ponúka viac možností ako plastický chirurg... Roztopašne sa zachichoce, čo ju prekvapí, dávno už zo svojich úst nepočula jasný zvuk. A smiech? Iba... chrchlánie. Zahľadí sa na hrubú pančuchu vo vyčaptanej čižme, na ktorej nevie dopnúť zips, nesmelo sa dotkne lýtka na mieste, kde je pančucha zhrnutá, akoby ju chcela narovnať. Odmieta uveriť, že toto je jej noha, veď ako to povedal ON? „Máš nohy ako dostihová kobylka!“ Taká bola a ešte zaiste aj je, žije krásna, pružná, pevná, koketná a bláznivá kdesi v paralelnom vesmíre a nie za týmto špinavým oknom. Akési decko, čo sa prebralo z kómy tvrdilo, že v nebi sú všetci mladí! Veď áno, ak majú byť šťastní, tak sú mladí. Smrkne, otrie si nos rukávom. V nebi kabát potrebovať nebude, asi jej dajú hodvábnu košeľu s krídlami... Nie, už nebude piť, už nevypije ani jediný pohár, aj tak jej škodí, kyselina jej stúpa až na jazyk, no... nabudúce to bude whisky.

Vytiahne masívny kľúč, aby odomkla bránu. Princ, zopár metrov od nej, otočí hlavu, spýtavo na ňu hľadí, hoci jeho pohľad nevidí, iba ho tuší. Zavolá ho, no pes sa nehýbe. Odrazu si starena spomenie: tá dievčina na moste bola skutočná. Z tohto vesmíru. Princ to vie. Neochotne sa pohne k nemu, po pár krokoch zistí, že situácia sa zmenila. Dievčina už sedí na moste so spustenými nohami, pevne zvierá drevené dosky, na ktorých sedí, a hľadí kamsi dopredu, do kanála nepozerá. Zdvihla hlavu k mesiacu, možno chce zavýť ako osamelý vlk.

Princ sa nehýbe, čaká, vetrí, starena tlmí kroky. Dievčina hľadí na mesiac.

Magdaléna zastane tesne za jej chrbtom, vystrie ramená a stiahne ju k sebe. Princ radostne zaskučí. Dievčina ako ťažký batoh žuchne na dosky.

Len čo ju – onemenú, oťaženu, bezvládnú – oprela o stĺpik, zlakla sa: načo sa do toho plietla? Teraz aby volala políciu, sanitku, vysvetlila, čo sa stalo... Čo ju vlastne do toho? A keby nebolo Princa, ani sa do tejto nepríjemnosti nezamotá. Prestupuje z nohy na nohu, pozrie na

Princa. Pes kňučí a naliehavo jej hľadá do očí. Keď sa od paničky ne-dočká odpovede, podíde k dievčine a potiahne ju za košielku. Magdaléna sa odrazu preberie z apatie, zbadá, že dievčina sa chveje chladom, nečudo, veď je takmer holá. Magdaléna si vyzlečie kabát a prehodí ho mladaj cez plecia. Princ pochvalne zafučí. Dievčina konečne zdvihne hlavu, nechápavo pozrie na psa, potom na starenu. Skriví pery, chce sa usmiať na znak vďaky. Magdaléna natiahne k zmoknutej chudere otvorenú dlaň. Princ ju posmelí ňufákom. Dievčina pozrie na ruku, no stále nereaguje, akoby neverila, že prišla pomoc. Starena vzdychne. Nuž čo, stalo sa. Celkom ju potešilo, že aj táto mladá, cez deň asi atraktívna, je rovnaká chudera ako ona, stará Magdaléna. Nahne sa k nej, chytí ju za lakte a dvíha. Ide to ľahko, dievčina sa odrazu postaví a obe ruky zakvačí do Magdaléninho pleca. Chvíľu to vyzerá, že znovu spadne, no Magdaléna ju pridržá. Princ mieri spokojne domov.

V kuchyni Magdaléna naplno zapne elektrický radiátor a postaví na čaj. Odrazu jej vlastný domov pripadá ošumelý ako dlho nosený kabát, čo vyšiel z módy. Nič už dávno nerenovovala, nemaľovala, neutierala prach, neleštila. Pre ňu to je dobré a Princ je spokojný tiež. Pozrie na mladú, sedí celá mokrá pri stole, hlavu má sklonenú k hrudi. Ozaj, aké má oči? Z nich by Magdaléna všeličo vyčítala. Mykne plecóm. Čo ju do nej? Musí ju čo najskôr vyprevadiť. Nechce nič nové, čo by ju znepokojovalo, nútilo k novým aktivitám. Ani doma, ani vo svojom živote. Veď konečne našla trochu pokoja – a čo ju to stálo! Toto je jej svet, nemenný, ponúkajúci istotu v chaotickom svete, ktorý sa začína za bránou jej domu. Ona doň nechce patriť a už ani nemusí.

Stisne pery, nasype do čajníka zelený čaj a zaleje ho horúcou vodou. Nie vriacou, takou, aby sa rozvinuli voňavé lístky. Princ sa natiahol dievčine k nohám, Magdaléna hľadá do špinavého okna. V úzkej starobylej uličke sa ligocú mačacie hlavy, ktorými ju kedysi vydláždili. Toto je jej svet, Magdalénin, sem nikoho nepustí.

Prišlo jej na um, že šálka, z ktorej pije ona, nie je vhodná ani len pre tohto úbohého hosťa. Pozrie na starodávny kredenc, kedysi bol krémovej farby, najprv zožltla, teraz už aj zhnedla, rohy má obité, lak

sa lúpe. Chvíľu uvažuje, kedy ho otvorila naposledy a koľko je v ňom prachu. Neisto natiahne ruku, aby otvorila jedno krídlo zaprášených sklenených dvierok. Vyberie porcelánovú šálku s fialkami. Zlatý okraj sa zaleskne, čo Magdalénu tak prekvapí, až sa jej zatrasie ruka. Lesk vo svojej kuchyni dávno nevidela. Opatrne šálku umyje, poutiera, pričom si všimne, že utierka nie je čistá, a naleje čaj. Zavoňal.

Dievčina zdvihne hlavu. Zachvejú sa jej nozdry ako divému zvieratku. Magdaléna si všimne, že je pekná.

Sadne si naproti, stôl je široký, pevný, kedysi pri ňom pohodlne sedávalo šesť ľudí. Naleje aj sebe a čaká, kým čaj trochu vychladne. Dievčina drží šálku v oboch rukách, aby si zohriala prsty. Starena si všimla, že sú pekné, dlhé, s pestovanými, teraz špinavými nechtami. Dievčina v nej vzbudila záujem. Keď si odpije – trochu sŕkla, popálila si pery –, ospravedľujúco pozrie na Magdalénu. Opatrne položí drahocennú šálku na tanierik, akoby jej bolo jasné, z čoho pije. Vzadu nad dverami hlasno tikajú starožitné nástenné hodiny.

Magdaléna by rada niečo povedala, no už dávno sa neprihovorila nikomu inému, iba psovi.

Dievčina má stále na pleciah jej kabát, práve si ho trochu pritiahla.

„Zima?“ ozve sa odrazu Magdaléna.

Dievčina sa strhne, pozrie na ňu veľkými modrými očami. Je taká mladá – prekvapilo starenu. Má nutkanie vstať, pristúpiť bližšie, objasť to uzímené stvorenie, pritisnúť si ho na hrud'. No nevstane. Už dávno sa nikoho nedotkla.

Princ prehol chrbát, pretiahol sa a podišiel k dievčine. Obrátila k nemu hlavu. Princ si k nej sadne a bokom sa jej oprie o nohy. Dievčina natiahne ruku, ale pohľadkanie si napokon rozmyslí. Trasľavými prstami v rozpakoch zovrie golier kabáta. Magdaléna pozrie na sporák. Polievka v chladničke je od včerajška, no mladej možno zachutí. Vytiahne hrniec, postaví ho na sporák a zapne plyn. Dievčina hľadá bez slova na zem, akoby ju polievka na sporáku nezaujímala, hoci už vonia. Princ si uložil aristokratickú hlavu na predné laby. Dievčina sa

nečakane pohne, vstane, zapotáca sa a chudými prstami zovrie okraj stola. Kabát sa jej zošmykne z pliec.

Magdaléna si v mdlom kuchynskom svetle prezerá jej postavu. Úzky driek, chudý hrudník, drobné prsia. Krehkosť hrudníka zdôrazňujú široké, trochu hranaté plecia. Dlhé nohy, svalnaté lýtka, akoby denne nachodila celé kilometre. Vlasy jej padajú do tváre, stále mokré, v zlepených svetlých prameňoch. Blondínka, konštatuje Magdaléna. Pravá. Telom jej prejde záchvev. Pocíti k dievčine súcit. Dieťa. Veď je to ešte dieťa.

Hodiny nad kredencom odbili poľnoc.

Dievčina sa odrazu prehne, chytí za brucho a zalapá po dychu. Kabát sa zošmykne na dlážku, jej chudé plecia sa v kuchynskom svetle zdajú byť modrasté. Prejde ňou triaška, habká po kabáte, no akoby nemala sil zdvihnúť ho. Spod zlepených vlasov spýtavo pozrie na Magdalénu. Starena sa nechtiac usmeje. Hlavou jej letia spomienky, áno, taká bola aj ona, vtedy, keď ušla, stále sa triasla, bála sa, hľadala čo len stebielko istoty. Pretrie si oči – sníva, alebo...? Dievčine sa podarí uchopiť kabát, nečakane šikovne ho schmatne, pozapína vrchné gombíky, hmatká pod stoličkou, za akousi plátennou taškou, čo si vliekla so sebou, a prekvapivo energicky vykročí k dverám. Magdaléna pozrie na sporák, odkiaľ lákavo zavoňala polievka. Pohne rukou, otvorí ústa, aby pozvala svojho hosťa k stolu, no dievčina už otvorila dvere. Magdaléna za ňou vystrie obe ruky. Dvere sa zaplesnú, akoby ich pribuchol prievan.

Magdaléna pristúpi k oknu, je špinavé, sotvačo cezeň vidno, narychlo ho pretrie rukávom svetra. Dlaždice sa vlhko lesknú, stále prší. Ulica je prázdna, popri stenách sa prevaľujú chuchvalce hmly. Magdaléna pozrie na hodiny. Prešlo len päť minút. Princ stále leží pri stoličke s hlavou na štíhlych labách. Magdaléna skúmavo pozrie na stoličku, kde pred chvíľkou sedela mladá. Bola tu? Bol tu niekto?

Vezme tanier, podíde k sporáku a naloží si polievku. S tanierom v rukách na chvíľu zastane, zažmurká, pozrie na miesto, kde sedela dievčina, a napokon sa zdráhavo pohne k stolu. Vôňa polievky jej pre-

budila zmysly. Nasýtená, položí hlavu na lakte. Len na chvíľu, kým nazbiera sily vstať a prejsť do kúpeľne. Len kým...

Pozera na seba, vykrúca sa pred zrkadlom a hladká si štíhle boky. Od drieku sa ladne rozširujú k dlhým štíhlym svalnatým stehnám. Dľaňou si prejde po hrdle. Stisne prsty, až ju to zabolí. Áno, je pekná, ale nemá sa rada. Znovu stisne prsty, až jej na hrdle vystúpia modré žily. Bledé líca trochu scervenejú. Povolí zovretie a pozrie si do očí. Veľké, sivomodré, aj bielka majú modrastý nádych. Srdiečkové pery, jemné oblúky obočia, tvár skôr podlhovastá ako okrúhla, no líca má mierne zaoblené, čelo jasné, široké. Nakrúti si na prst prameň pružných vlasov prirodzenej medovoblond farby. Artur má pravdu. Krásavica. Lenže ona sa nemá rada a samu seba nedopraje ani Arturovi. Vie, koľké by ho chceli, boli by šťastné, keby im venoval pozornosť, no jej je ľahostajný. Ľahostajný? Mala by si priznať – nie je to celkom tak. Rada by sa od neho odtrhla, zošklivuje si ho, ako len môže, no...

Magdaléna malátne zdvihne hlavu, položenú na skrížených predlaktiach, a podoprie si bradu. Tvrdý stôl ju tlačí na chudé lakte. Oči jej klipkajú. Poobzerá sa po kuchyni, nič nové, všetko po starom, na stole prázdny tanier, zrejme dojedla a trochu si zdriemla. Niečo sa jej snívalo... O nejakej mladej žene? Ba nie, o... Arturovi. Vzdychne, driemoty jej podlomili krk. Oči jej za zavretými viečkami nepokojne behajú... Strasia sa chladom. Je november, poriadne studený. V noci trochu mrzlo, v izbe je iba pätnásť stupňov. No plynový radiátor zapla len na chvíľu. V máji musí zaplatiť účet za predchádzajúci rok. A na to nemá. Mama jej síce nechala trochu peňazi a teraz dostáva sirotské, ba schválili jej aj štipendium, no nestačí to. Nájomné je vysoké, chce sa aj pekne obliecť. Ješ' niečo musí, aj keď... Radšej na to nemyslieť... No ani dnes to nebude inak, dobre vie! Naproti, v lacnej reštaurácii, jej nechajú nejaké zvyšky. Čo zostalo z obeda a skončilo by v kontajneri. Po záverečnej tam zájde s hrncom v taške a pani Helena jej naloží. Raz guláš, raz paprikáš, niekedy aj kus rezňa so zemiakmi, má ju tak trochu za svoju, napokon – veď bola otcovou milenkou. Nenávidí Helenu. Lenže – čo by bez nej robila? Veď práve ona jej vybavila sirotské, chodila s ňou po úradoch, pomohla pochovať mamu. Zomrela deň po jej osemnástych narodeninách. Keby o rok skôr, dali by ju do domova. Hoci – Helena si ju chcela dokonca

adoptovať. Starala sa o ňu aj o mamu odvtedy, čo prišla správa, že utopenec, ktorého našli v Dunaji pri Budapešti, je pravdepodobne jej otec.

Princ zaskučí, Magdaléna sa trhne. Lakte ju tlačia, pravý bolestivo zabrní. Tak jej treba, keď spí pri stole! Princ ju stráži, bol by rád, keby už šla do postele. Pošúcha si lakte aj stuhnuté plecيا, chce vstať, no nohy akoby ešte spali.

Obe dlane si pritlačí na oči, nevie z nich odohnať zlý sen. Zapotáca sa, v poslednej chvíli trať stoličku a zvezie sa na ňu. Čo to ten...? Ten premúdreň spolužiak Martin raz povedal, že karma je program vo vesmírnom počítači, a preto nikto, nijaký človek svoj osud nezmení. No ona ho zmenila. Z vesmírneho počítača nebadane vykĺzla a bežala svojou cestou. Odrazu si spomenie na Artura, jasne vidí jeho vysokú, statnú postavu, širokú tvár, zvlnené pery. Ktovie, či naozaj smrdí. Možno sa to zdalo len jej, lebo sa tak veľmi snažila zhnusiť si ho. No... musí si priznať, že boli chvíle, keď priam omamne voňal.

Magdalénina hlava buchne o stól. Princ vyľakane vyskočí, natiahne dva dlhé kroky a ovonia svoju paniu. Magdaléna zahreší. Krk ju bolí, plecيا akoby si dolámala. V krížoch ju zlovestne pichne. Jednou rukou sa chytí operadla stoličky, druhou hrany stola. Podarí sa jej vstať. Pohne hlavou zboka nabok, aby si rozhýbala šiju. S Princom pri nohách sa jej podarí dôjsť do spálne. Hodí sa na posteľ, no zakryt sa nevládze. Ruky má stárpnuté, prsty ju neposlúchajú. Dnes bude spať v šatách, nočná košeľa je síce pohodlnejšia, no má ju v kúpeľni. Pridaleko. Stiahne si prikrývku až k brade. Hneď je teplejšie. Princ elegantne vyskočí, vzdychne, akoby zo seba vydýchol všetko zlé, čo práve videl, a stočí sa vedľa nej, aby jej hrial bok. Magdaléna si prstom nakreslí na čelo krížik, aby zahнала zlé sny.

Ráno zabľúdi očami k nezastretému oknu. Čosi sa jej snívalo. Čosi ponuré, doteraz cíti úzkosť. Tuho zavrie oči, chce si spomenúť. Hlavou jej preletí obraz skrútenej postavy, nereálnej, a predsa... nebol to len sen... Zmocní sa jej triaška, má pocit, že je celá mokrá od dažďa. Prejde si dľaňou po svetri. Je suchý, aj sukňa. Spala v šatách... Chce si spomenúť, čo sa večer stalo. Niečo zvláštne, no ona už nevie. Pozrie

na posteľ, Princa v nej niet, je hladný, iste už čaká v kuchyni. S ochkaním sa posadí, pokýva nohami, aby v nich rozprúdila krv. V žalúdku jej zaskučí.

Princ zdvihne hlavu, zhodnotí situáciu a pozrie do okna. Prichádza čas, keď ho pani vypúšťa na prechádzku. Podíde k miske položenej pri chladničke a nazrie do nej. Prázdna. Zvesí chvost a obzrie sa. Pani sa práve vlečie zo spálne. Vie, že keby sa pozrela, videla by, aký je smutný, spomenula by si na prázdnu misku. No teraz... Uprene jej pozrie do očí a hneď vie, že sa nedohovoria. Magdaléna šuchtavo prejde k dverám kuchyne, spolu prejdú ľadovostudenou predsieňou a otvorí mu dvere. Princ je prihrdý na to, aby žobral o každodenné ranné jedlo. Urazene zdvihne hlavu a zmizne v škáre dvier. Dnes pôjde von zasa sám, stáva sa to, keď je pani unavená, priopitá alebo chorá.

Magdaléna klesne na kuchynskú stoličku. Je tu šero, závesy odhrňna najmä v noci, má rada svit mesiaca a keď je za mrakmi, aspoň lesk vlhkých dlaždíc. Postavy s hlavami ukrytými v golieroch a stisnutými plecami jej zvedavému zraku tiež neujdú. Sú to chudáci ako ona. Z krčiem ich už vyhodili, lavičky sú mokré a príliš studené na to, aby na nich prenocovali. Nočné mury, šepne Magdaléna, no teraz ich nevidí, rozvidnelo sa, už kamsi zaliezli, našli si skrýšu, kde prežijú deň, podobne ako ona, hoci oproti nim si žije ako kráľovná. Tento celý jednopošchodový dom je jej. Inak by sa jej žilo, keby vzala podnájomníkov, no ona po nich netúži. Ruší ju každý zvuk a oni púšťajú hudbu, do Magdaléniných uší bolestivo doráža ako zmes hukotu vysávačov a mixérov, kakofónia akéhosi ľudského pomnutia zmyslov. Ona má rada ticho. Čím hlbšie, tým lepšie. Iba vtedy má hlavu plnú myšlienok, obrazov, spomienok, iba vtedy vidí súvislosti svojho života a všetkého, čo bolo a ešte stále je okolo nej. Lebo nezabúda na to, že žije medzi ľuďmi, ktorí sa v tejto krajine asi celkom zbláznili. Odtiahne závesy, aby zistila, ako je vonku, hoci do úzkej starej uličky prenikne iba zo pár lúčov, mihne sa jej pred očami spomienka ako živý jasný obraz, Magdaléna vidí samu seba. Dlhými chudučkými nohami preskakuje z jedného obrubníka na druhý, podobne ako banda detí okolo nej, no

jej sa to darí najlepšie, zriedka si oškrie členok. Bunkre zo škatúl pod bránou, poklady farebných sklíčok, ukryté v škárah medzi omietkou. Cukríky, potiahnuté z predavačovho stola, hru v guľky na kúsku pôdy, odkiaľ s deckami vykopali dlaždičky. V nej jamka a okolo kopa vrieskajúcich detí. S plnými plátennými vrecúškami guliek, čo treba trafiť do jamky. Veď áno, niečo podobné ako golf, no namiesto palíc ufúľané pršteky. Dôkladne pritiahne obe krídla závesu. Je hrubý, nepočuť cezeň, čo sa vonku deje. Nohou zavadí o miskú a všimne si, že je prázdna. Zjojkne. Princ šiel hladný. A och, ako to jej hrdý pes nenávidí! No prosíť sa nebude, hoci keď príde, urazený zalezie pod stôl. Rýchlo z konzervy naberie viac ako inokedy, hoci vie, že Princ prejde okolo, akoby jedlo nevidel. A v noci jej nebude hriať bok.

Vykutre v špajze suchý rožok, natrie ho maslom a bez chuti žuje. Už sa teší na kávu, no nalačno ju nemôže. Napokon si ju uvarí, vdychuje lahodnú vôňu a užíva si najkrajšiu chvíľku dňa. Princ chodíeva von sám, všetci ho tu poznajú, občas ho niekto potľapká. Potrebu urobí iba pod strom a medzi kríky, kde to nevidno, no jeho pani ju poobede aj tak lopatkou naberie a hodí do blízkeho koša. Princ sa nesie hrdo, modré oči neobracia zboka nabok, no aj tak vidí všetko. Pozná všetky pachy, vie, kto sa k nemu blíži. Začuje aj najtichší pohyb. On je pánom tejto uličky a to si musí každý uvedomiť. Panička chodí nakupovať v zime ráno, v lete čo najneskôr večer, ale iba dva razy v týždni a Princa vždy berie so sebou. Dnes nie je ten deň a jemu sa neujde čerstvá šunka. Vzdychne a ponorí ňufák do trávy. Zas tá hnusná mačka!

* * *

Magdaléna pije kávu, načúva tichu v dome a nakrivo sa usmeje. Začuje, ako po streche cupkajú holuby. Podoprie si bradu dlaňami a zavrie oči. O chvíľu ňou trhne, akoby sa vnárala do sna. *Mladá žena. Čierne kombiné, mliečnobiele telo, akási kôpka na drevenom mostíku a potom tu, v jej kuchyni...* Strhne sa. To predsa nejde dokopy, sníva sa jej iba o nej samej a tá cudzinka... čo to bolo?

Princ zaškriabe na dvere, Magdaléna vstane, aby mu otvorila. Lúč svetla ju pichne do očí. Sykne. Princ prejde, aby sa ani neošuchol o paničku, je urazený, zamieri rovno pod stól. K plnej miske pohľad neotočí.

Magdaléna si počúcha spánky. Akoby... akoby tu včera v noci ktosi sedel, ale... ona predsa k sebe nikoho nepúšťa... Pozrie na dlážku, na ošúchané linoleum, no nikde nijaká stopa po návšteve. Iba ten hrniec. Načo v noci vytiahla polievku? Nadvihne pokrievku a privonia. Skyslená. To znamená, že dnes obed nemajú. Schytí ju zlosť, šmarí pokrievku na zem. Princ sa so záujmom vysunie spod stola, situáciu hneď pochopí, stane si na zadné a predné laby položí paničke na plecيا. Magdaléna si priloží svoje rozhorúčené čelo k jeho chladnému. Tak je to. Jej sen má novú dimenziu. Pokročila veru, už nestojí iba pred zrkadlom, už sa chodí túlať po uličke a má čoraz čudnejšie vidiny. Možno si začne spomínať, nájde súvislosti... Ktovie... Veď na to čaká dlho, roky...

* * *

Silvia sa nahlas zasmiala, hoci nebolo na čom, šéfove vtipy už dobre pozná, dookola opakuje tie isté. Čoraz ťažšie jej padne tváriť sa, že je úžasný. Zas je rozvalený v tom jeho rozheganom kresle, hoci kedysi bolo vzácne, starožitné, no dnes je ošúchané, nikto by už neuhádol jeho pôvodné farby.

„Prestaň!“

Silvia stíchne. Načo teda vravel ten hlúpy vtíp?

Tvári sa, že nič, pokojne listuje vo svojom fotobooku. Po očku pozoruje šéfa, dnes je akýsi málovravný, všimne si jeho zošúverený krk – neschudol? Zo dňa na deň má horšiu náladu, len čo sa privlečie do svojej pracovne, žuchne do kresla a dychčí. Žeby mu ubúdalo síl? Musí si ho lepšie všímať, aby sa včas zariadila. Povráva sa všeličo, že chce skončiť, agentúru predať... Na ňu istotne myslieť nebude, musí sa o seba postarať sama. Prevráti zopár strán, nadšene obdivuje samu seba. Na tejto fotke vyzerá najlepšie, priam osudovo, tá by mohla ísť na titul-